

Núm. de Protocol: 2000267/2008

Núm. de Rotlle: TSJA-0000118/2018

AUTE 6-2019

PARTS:

Apel·lant: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM

Advocada: Sra. MFL

Apel·lats: Sra. RMP

Sr. JMP

Representant: Sra. CSM

Advocada: Sra. LCG

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: Sr. Vincent ANIÈRE

Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-ú de febrer de dos mil dinou.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **2000267/2008**, havent estat observades les prescripcions legals. És ponent el magistrat **Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La sentència del Tribunal de Batlles, dictada en aquesta causa el 19 de novembre de 2009, va desestimar la demanda formulada pel Govern contra la resolució del Jutge de l'expropiació de data 20 de juliol de 2008 i va imposar-li el pagament de les costes del procés.

Aquesta resolució va ser confirmada per la sentència d'aquesta Sala de 22 de juliol de 2010, notificada a les parts el dia següent.

2.- En data 7 d'octubre de 2015, la representació dels Srs. R i JMP van formular demanda d'execució de la sentència, pel que feia a la imposició de les costes processals de la primera instància al Govern.

L'Administració es va oposar a l'execució, al·legant, entre d'altres motius, que la reclamació era extemporània, ja que havia transcorregut el termini de tres anys previst a l'article 11 de la Llei general de les finances públiques.

L'aute dictat pel Batlle ponent el 3 de setembre de 2018 ha desestimat l'incident d'execució formulat pel Govern, en considerar que l'acció per reclamar l'execució d'una sentència prescriu als trenta anys que l'Usatge *Omnes causae* disposa com a termini general.

3.- La representació del Govern ha interposat recurs d'apel·lació contra l'aute de la Batllia, el qual es fonamenta, en síntesi, en les següents al·legacions:

a) Resulta aplicable el termini de prescripció de tres anys, segons els articles 8 i 11 de la Llei general de les finances públiques, i en aquest cas han transcorregut més de cinc anys des de la fermesa de la sentència fins que es va sol·licitar l'execució de la mateixa.

b) No és aplicable en aquesta matèria el dret comú, ja que existeix una previsió legal expressa, i l'aplicació del costum *contra legem* està exclosa en l'àmbit del dret administratiu andorrà, com es desprèn de la jurisprudència d'aquesta Sala i del Tribunal Constitucional.

c) No procedeix la imposició de les costes causades en l'incident, en base al simple criteri del venciment, ja que no ha existit temeritat ni mala fe, que és el criteri emprat en la Jurisdicció administrativa.

4.- La representació dels Srs. R i JMP s'ha oposat al recurs i ha sol·licitat que es confirmi íntegrament l'aute impugnat, en base a les següents consideracions:

a) El termini de prescripció de tres anys només comença a comptar des del moment en què l'obligació adquireix la condició de líquida, com resulta de l'article 11 de la Llei general de les finances públiques, i la Llei no preveu cap termini per presentar la demanda d'execució.

b) En absència de previsió legal, seria aplicable el termini trentenari de l'Usatge *Omnes causae*, com declara l'aute de la Sala Civil d'aquest Tribunal de 16 de febrer de 2006.

5.- En l'acte de la vista oral, les parts compareixents van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La qüestió essencial que es planteja en aquest recurs d'apel·lació consisteix en determinar si ha prescrit el dret dels Srs. R i JMP a demanar l'execució de la condemna en costes que es va imposar al Govern en la sentència del Tribunal de Batlles de 19 de novembre de 2009, confirmada per aquesta Sala el 22 de juliol de 2010.

Per tal de resoldre el litigi, cal tenir en compte que la referida sentència va guanyar fermesa el 23 de juliol de 2010, data en que va ser notificada a les parts la sentència d'apel·lació, mentre que la demanda d'execució de la condemna en costes no es va presentar fins el 7 d'octubre de 2015, més de cinc anys després.

Segon.- La qüestió litigiosa ha de ser resolta d'acord amb el que disposen els articles 8 i 11 de la Llei general de les finances públiques. El primer d'aquests preceptes regula el naixement de les obligacions econòmiques de les finances públiques, i distingeix entre les obligacions de despesa i les de pagament. Per la seva part, l'article 11 disposa que prescriuen als tres anys, llevat de disposició legal expressa, tant les obligacions de despesa com les de pagament. Com segueix dient el precepte:

"... Els terminis de prescripció comencen, en el primer cas, des de la data de presentació dels documents justificatius de l'efectivitat de la despesa, i, en el segon cas, des de la data de notificació de la liquidació de la despesa o de l'ordre de pagament".

Tercer.- Una recta interpretació de l'article 8 de l'esmentada Llei general de les finances públiques obliga a precisar que la despesa es produeix quan es contrau l'obligació de satisfer una determinada quantitat, mentre que el pagament suposa l'abonament efectiu al creditor de l'import degut.

En el cas que ara s'examina, l'obligació de despesa va néixer en el moment en què va guanyar fermesa la sentència que imposava al Govern el pagament de les costes processals. Com que es tractava òbviament d'una quantitat il·líquida, la part beneficiada per la condemna podia demanar la taxació de les costes i, un cop determinat aquest import, naixia l'obligació de pagament per part de l'Administració.

Ara bé, l'article 11 de la Llei general de les finances públiques determina que prescriuen als tres anys tant les obligacions de despesa com les de pagament. Això suposa que la part beneficiada per la condemna en costes podia sol·licitar la liquidació dins dels tres anys següents a la fermesa de la sentència que va fer néixer l'obligació de despesa i, una vegada fixat l'import corresponent, podia sol·licitar-ne el pagament dins d'un segon període de tres anys.

En realitat, la Llei general de les finances públiques estableix un sistema totalment equiparable quan es tracta dels drets econòmics de la hisenda pública, en què l'article 7 aplica igualment sengles períodes de prescripció de tres anys a la facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic, i successivament al dret d'exigir el pagament dels deutes ja liquidats.

Aquest conjunt de preceptes permet concloure que, tant en l'àmbit dels drets econòmics com de les obligacions de les finances públiques, s'aplica en termes generals el termini de prescripció de tres anys i, en aquest darrer cas, això és així tant pel que fa a les obligacions de despesa com a les de pagament. Això suposa que no resulta aplicable en aquest supòsit el termini de trenta anys de l'Usatge *Omnes causae*, que invoca l'aute impugnada, ja que existeix una previsió legal expressa en sentit contrari pel que fa a les finances públiques.

Quart.- Com abans s'ha exposat, la sentència que va imposar la condemna en costes al Govern va guanyar fermesa el 23 de juliol de 2010, moment en què nasqué l'obligació de despesa a càrrec de l'Administració. Per la seva part, la sol·licitud de liquidació corresponent no es va presentar fins el 7 d'octubre de 2015, quan ja havia transcorregut amb escreix el termini de tres anys que preveu l'article 11 de la Llei general de les finances públiques.

En conseqüència, s'ha de concloure que l'obligació de satisfer la condemna en costes havia ja prescrit, per la qual cosa s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Govern.

Cinquè.- No s'aprecia una especial temeritat ni mala fe que justifiqui la imposició de les costes causades en ambdues instàncies.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, acorda:

Primer.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Govern contra l'aute dictat el 3 de setembre de 2018 per la Secció Administrativa de la Batllia, el qual es revoca i deixa sense efecte.

Segon.- Desestimar la demanda d'execució formulada pels Srs. R i JMP.

Tercer.- No efectuar un especial pronunciament sobre les costes causades en ambdues instàncies.

Aquest Aute és ferm i executiu.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa, per al seu coneixement i execució, ho acordem, manem i signem.